

JORGE SANZ PROTAGONITZA «SI TE DICEN QUE CAÍ», DE V. ARANDA

El pícaro del cinema espanyol

Amb només 19 anys, ha fet ja més de vint pel·lícules i sembla predestinat a substituir Imanol Arias i Antonio Banderas en els papers de galant, malgrat que se sent encara massa jove per a ser-ho. Prompte el podrem veure en la darrera pel·lícula del director català Vicente Aranda «Si te dicen que caí», adaptació cinematogràfica de la novel·la homònima de Juan Marsé.

Vicent Mifsud Estruch

El 1979, la mare de Jorge Sanz se'l va endur del carrer on jugava amb els seus amics i el presentà a un *casting* que havia vist anunciat en un diari. Després d'una selecció entre 300 xiquets, Pedro Masó el trià per a treballar en *La miel*. Des d'aleshores no ha deixat de fer una o dues pel·lícules per any, algunes de pèssimes i altres de més qualitat, com *Valentina* de José Antonio Betancor —on tingué Anthony Quin de company—, *Conan, el bárbaro*, de l'americà John Millius, o *El año de las luces*, de Fernando Trueba, film pel qual va ser nominat al «Goya» al protagonista masculí en la primera edició d'aquests premis. Això no obstant, no li ha servit perquè la premsa s'interessara per ell.

—Jo ho preferesc; no crec que a la meua edat siga bo tenir una excessiva popularitat.

—Potser si hagueren acceptat els teus pares el paper que t'oferiren en la sèrie *Verano Azul* tindries més fama.

—Sí, potser, però ara m'alegre de no haver-ho fet. Gràcies a això crec que he pogut treballar en un cinema de més qualitat. Ara bé, el que és indubtable és que la televisió es una catapulta a l'èxit. A mi quasi em coneixen més pel paper del jove suïcida del primer capítol de la sèrie *Segunda Enseñanza* que pel meu treball al cinema.

—La teva mare és encara la que s'encarrega dels teus assumptes cinematogràfics.

—Sí, no crec que cap representant ho fera tan bé com ella ho fa. Els meus pares han sabut dur molt bé la meua carrera. Ara el meu treball ja és el cinema; quan era més menut, però, la cosa més important eren els meus estudis i la mare i el pare no dubtaven a rebujar un guió si no m'anaven bé. És clar que cap xiquet de 10 o 12 anys

mai no pot deixar els estudis ni els seus amics per res.

—¿I ara què estudies?

—Res, enguany és un any sabàtic pel que fa als estudis. Potser el curs que ve començaré alguna carrera... Publicitat, segurament. Si vols viure bé has de buscar-te alguna altra cosa a banda del cinema; d'açò hi ha molt pocs que guanyen bona cosa de diners.

—No és com el cinema dels EUA. Tu intervingueres en una escena de la producció americana *Conan, el bárbaro a les ordres de John Millius, ¿com aconseguies treballar-hi?*

—La pel·lícula es rodà íntegrament a Espanya, i no van dur cap actor dels Estats Units per fer de Conan quan era menut. Jo em vaig presentar al *casting* i, pel que es veu, tinc una gran semblança a Arnold Schwarzenager, i per això m'agafaren per a fer el paper.

I aleshores va ser quan, efectivament, vaig descobrir que el cinema americà és un altre món. Potser no hi ha massa diferència d'idees, de creativitat, o, fins i tot, de gent; a nivell econòmic, però, sí que n'hi ha; per fer una escena d'uns pocs segons vaig estar dos mesos amb ells, cobrant, amb la meua *roulotte*... —sospira.

—Aquell mateix any, el 1982, vas fer el teu primer paper important en *Valentina, treballant al costat d'Anthony Quin. ¿Què va significar per a tu?*

—No haguera estat el mateix treballar ara amb ell que quan ho vaig fer, amb només dotze anys. Aleshores jo no era conscient de qui era aquell home, ni del que representava treballar amb ell. Tot i això, sempre s'aprèn alguna cosa al costat d'homes com aquest. Ell té total autonomia en un rodatge, improvisa molt, canvia les escenes..., fa el que vol. Em tractava molt bé i, al seu costat, jo adquiria desimboltura.

—¿Per què et donen sempre papers de bergant?

—No n'hi ha d'altres. Els de *nino bien* els fa Gabino Diego i aquests jo. Només estem nosaltres dos per fer paper de joves al cinema espanyol. Crec que açò no tardarà a canviar. Ara bé, sempre és més còmode per a un director agafar un actor amb nom i experiència que fer un *casting* i provar-ne un altre que no sap per on li eixirà.

—Als Estats Units, enguany, *River Phoenix* ha obtingut una nominació a l'Oscar als divuit anys, i això ha significat un gran impuls econòmic en la seua carrera. Tu vas conèixer una experiència semblant fa dos anys quan et nominaren al Goya junt amb Juan Diego i Fernando Fernán Gómez (que el va guanyar) i això no t'ha aportat cap empenta. ¿No trobes que la gent no s'acaba de creure aquests premis?

—Fora del món del cinema no se'ls creu ningú, la gent es descollona; i potser nosaltres tampoc ens els acabem de creure. Per descomptat, jo no cobre més per haver estat nominat. Però és l'únic que hi ha, llevat dels *Fotogramas de Plata* i els *Onda Madrid*, i cal fomentar-los.

—Al que li va agradar bona cosa el teu treball en *El año de las luces*, pel que es veu, va ser a Vicente Aranda amb qui has fet des d'aleshores dues pel·lícules.

—Sí, em va escollir per fer de Toto, el germà menut d'Imanol Arias en *El Lute II*. Quan a Vicente li agrada com treballa un actor en una de les seues pel·lícules, sol tornar-lo a cridar. Per això em va voler també per a fer *Si te dicen que caí*, on interprete un drapaire que ha de sobreviure, com siga, després de la guerra civil. Per aconseguir-ho es prostitueix, i arriba a vendre a la policia el seu germà i la dona que estima.

—¿Amb quins directors has treballat més a gust?

CARLOS SERRANO

«Els directors de cinema espanyol prefereixen contractar un actor amb nom que arriscar-se amb un de nou».

—Betancor, Trueba i Aranda. Aquest últim no està massa ben vist en alguns sectors a Catalunya perquè prefereix treballar a Madrid. Però és lògic que ho faça perquè és a Madrid on hi ha la indústria cinematogràfica.

—¿Quins projectes tens ara?

—Participar en un dels capítols d'una sèrie de televisió que es diu *El séptimo cielo*. També treballaré en una pel·lícula del nou realitzador Ja-

vier Villaverde i després, probablement, faré una altra sèrie amb Aranda.

A banda del cinema, ¿què fas?

—No res, vaig amb els meus amics de sempre, acostume a estar en ambients universitaris, res que no faça qualsevol xicot de la meua edat.

—¿Lligues gaire?

—Supose que em va millor que a la majoria. Alguna utilitat havien de tenir les pel·lícules, ¿no? Bo, la veritat

és que tinc una nòvia des de fa un parell d'anys.

—¿Creus que agafaràs el relleu a Imanol Arias i Antonio Banderas en el cinema espanyol?

—M'agradaria, però encara no em trobe un galant. Per a això has de tenir trenta anys o més, i m'ho veig molt lluny. A més, Imanol i Antonio estaran molts anys encara en les altures del cinema espanyol. □